

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Praxis Meditandi A S. P. Ignatio Societatis Iesv Fundatore traditæ Explicatio

Le Gaudier, Antoine

Dilingæ, 1627

Cap. V. Oratio alia ordinaria, alia extraordinaria, & vnde petatur hæc
diuisio, & quod inter vtramq[ue] discrimen.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50280](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50280)

tes ad tantum opus conuenienter applicet. *Neg, enim, inquit Gregor. Theologus or. 2. in Pasch. aliter terreni corporis mentisq, vinculis astricta crassities Deum concipere potest, nisi diuinitus adiuuetur.*

CAPVT V.

Oratio alia ordinaria, alia extraordinaria, & unde petatur hæc diuisio, & quod inter utramque discrimen.

ATq; hinc occurrit cōmunis orationis partitio in eam quæ ordinaria Ordinaria est, & eam quæ extraordinaria dicitur in qua vtraque causa, Deus & homo, cōmuni modo & ordinaria ratione concurrat; ita vt, nec alium Deus, quàm qui à natura rerum, seu diuina potius in rebus omnibus ordinatione, exigitur, concursum exhibeat; nec illius vi ac operatione vires hominis supra humanam

&

& consuetam cum Deo agendi rationem extollantur. Extraordinaria illa est in qua, præter consuetum operandi modum, & ordinarias virtutis humanæ leges, Deus ipse, pro sua voluntate & singulari gratia, hominis in oratione facultates euehit.

Inter vtramq; hanc orationis formam differentia est multiplex. In primis enim in ordinaria, quanquam principaliter Deus operetur, cum ea sit opus gratiæ, non naturæ iuri debitum; homo tamen ipse etiam simul agit non mediocriter. At in extraordinaria, etsi homo verissimè operetur, id tamen adeo parum est, vt diuinam potius operationem pati quam agere dicendus sit; quo modo sanctus Dionysius de suo Magistro Hierotheo loquens, *Erat, inquit, patiens diuina.*

Secundò inde fit vt ordinarius orandi modus pendeat plurimùm à naturalibus hominis facultatibus,

B 6 quæ

quæ quo sunt perfectiores & melius dispositæ eo etiam plerumque meditatio melius succedit: quare etiam humano labore atque industria informari possunt, & in eum finem rectè disponi; Memoria quidem ad materiam seu res melius & distinctius repræsentandas; intellectus verò ad eas considerandas attentius, & discursu facilius lustrandas; voluntas denique ad intellectus ductum sequendum, & affectus pios ex propositis ab eo considerationibus eliciendos; quo ex labore sine dubio maiorem ex oratione fructum & vberiore virtutum proventum accedere necesse est, ita scilicet cum omnes animæ facultates compositæ & instructæ fuerint, suas vnaquæque partes felicius ac efficacius præstabit. Verum in extraordinario orandi modo hoc solum confert humana industria, ut per accuratum mortificationis studium & corporis & animi vires idoneas efficiat ad
di.

diuinas operationes recipiendas. Cū enim, modo supernaturali Deo mirabiliter & singulari prorsus fauore eas eleuante, ipsæ tunc agant; non tam hominis conatus necessarius est vt illud opus promoueat, quàm vt nullum operationi Dei impedimentum obiiciat. Quare præcipuum eius studium esse debet, vt per mortificationis, virtutumque omnium exercitia vniuersum amorem proprium expugnet, & omnem erga quascunq̃ue creaturas affectum exuat. Nam sublatis omnibus illis impedimentis & omnibus vitiorum ac cupiditatis, quæ charitatis ardorem restinguit, prauis humoribus exhaustis; conuò diuini amoris flamma, ipsomet excitante Deo accensa, liberam sursum in Deum mentem rapit, eamque omnis humani solatij fæce expurgatam, diuini luminis ac consolationis splendore illustrat. De qua re fuse Cassianus Collat. 14. cap. 2. & sequen-

quentibus. Et Bernardus *lib. 5. de Con-*
sid. Prima, inquit, *& maxima contem-*
platio est admiratio maiestatis : hac
requirit cor purgatum, ut à vitiis libe-
rum atq; exoneratum peccatis facile
ad superna leuetur. Et Basilius in *Con-*
stitut. Mona. qui proposito Magdale-
 næ ad Christi pedes confidentis ex-
 emplo hæc subiungit; *Si tibi in animo*
fuerit Christi arcanis imbui & ad pe-
des illius assederis, totam tibi rem dese-
res familiarem tuam, & vacuus ab o-
mni sollicitudine deges, propriam etiam
corporis obliuiscere, atq; hoc modo in
contemplationibus versans familia-
rius cum eo colloqui poteris.

Tertiò eodem pertinet quod or-
 dinarius orandi modus certis potest
 præceptionibus comprehendere, atque
 adeò ab alio tradi & doceri, ut qui
 non longè recedit ab eo ordine & ra-
 tione operandi, quam animæ faculta-
 tes naturaliter sequi solent. Deus e-
 nim naturæ author cum supernatu-
 ralem

ralem virtutem & operationem suam nostris conatibus adiungit, ita se nobis accommodat, vt eum ordinem qui naturæ est consentaneus, vt plurimum sequatur. Quare cum is noster agendi modus notus sit, non est admodum difficile certa de eo præcepta conscribere. De extraordinario verò nulla præceptio tradi potest; pendet enim ex solius Dei arbitrio, qui licet soleat multum in mortificatione & virtutibus exercitatos eo prouehere, potest tamen etiam alios adhuc humili iacentes ad altissimum illum veluti montem rapere. Quare multi auctores qui de eâ oratione tradunt præcepta, suspecti esse debent, & ideo multis in locis prohibiti, nec vlli huiusmodi nisi magna cautione adhibita legendi. Nam obscura prorsus sunt & homini incognita eiusmodi orationis principia; & verò modi ipsi loquendi quibus vtuntur, adeo à cõmuni vsu remoti, vt pauci vel nulli
eos

eos intelligere posse videantur. Quod
 si ipsi quæ propria experientia didi-
 cisse se putant ea se tradere aliis posse
 existiment, atque adeo à posteriori
 saltem, vt cum Philosophis loquat,
 id est ab effectis contemplationis na-
 turam demonstrare, & ad certas p^re-
 ceptiones reuocare; multùm vereor,
 ne ipsi se plerumq̃ue decipiant, & non
 tam veram sublimioris illius oratio-
 nis praxim, quàm excogitatam inge-
 nij subtilitate theoriam, aut inanes
 conceptus imaginationis, obtrudant:
 vnde vix fieri potest vnquam vt qui-
 buscumq̃ue suis præceptis quem-
 quam ad orationis illius fastigium
 promoueant, quin potius ex pluri-
 mis, qui se illis informandos tradide-
 runt, vix inuenias vel vnum qui se
 profecisse solidè agnoscat; cùm sint
 tamen sine numero qui decepti sint:
 & alij quidem dum temerè eiusmodi
 commentis fidem adhibent, suum ipsi
 deinde ductum sequentes, vani, su-
 perbi

perbi, sibi suoque iudicio nimio plus
adhærescentes, in cogitationibus tã-
dem suis euanescent, ac miserrimo
casu in præsumptionem præcipites
acti, tantò à Deo longiùs recedant,
quantò se via illa compendiaria & ci-
tiùs, & propiùs ad eum accessuros
sperabant: alij verò meliore fortuna
vsi, aut potius Dei misericordia libe-
rati, post multos frustra susceptos la-
bores, capite sæpe viribus exhausto,
delusos se tandem agnoscant & inge-
miscant.

Quantò etsi ordinarius orandi mo-
dus Dei donum per magnum sit, ex-
traordinarius tamen longè maius est
& speciale diuini amoris argumen-
tum, ex quo fit vt sit illud fere omniù,
hoc paucorum. Solet enim Deus eos
duntaxat, quibus ad excellentia
quædam opera tanquam instrumen-
tis vti decreuit, vbi benè mortifi-
cati sunt, tanto dono instruere. Quare
valde is aberrat qui proprio suo co-
na-

natu, industria, & labore se eo pertinere posse putat, estque magna dæmonis illusio, si neglecto solidarum virutum cultu ad arduum illud contemplationis cacumen, non excitatus Dei manu, contra potius suarum imperfectionum mole humi adhuc affixus aspiret. Quare Diuus Bernardus diuinam quidem maiestatem scrutari nos vetat, nisi ad eius contemplationem Deus vocet: voluntatem verò accuratè vt inuestigemus hortatur *ser. 62. in Cant. Ecclesia,* inquit, *non opprimitur; quia non scrutatrix maiestatis est, sed voluntatis: nam quod maiestatem attinet, interdum quidē & in ipsam intendere audet, sed quasi admirans, non quasi scrutans: sed etsi aliquando per excessum rapti in illam contingat, digitus Dei est iste dignantis leuare hominem, non hominis temeritas insolentis, Dei alta peruadens: cum enim Apostolus raptum se commemoret, vt ausum excuset, quisnam alter*

alter

*alter presumat mortalium huic se di-
uina maiestatis horrendo scrutinio pro-
priis intricare cōaribus, & importunus
contemplator pauenda irruere in ar-
cana? Ergo formidolosa scrutatio ma-
iestatis; at voluntatis, tam tuta quàm
p̄ia.*

Quintò oratio ordinaria medium
quoddam excellens est ad omne vitæ
spiritualis incrementum. Nam & sei-
psam ipsa perficit, & mortificationis,
virtutumque omnium exercitia con-
stituit & confirmat. Altera verò non
tam mediij quàm finis rationem ha-
bet, & accedit quam proximè ad bea-
torum felicitatis similitudinem, so-
letque sæpè numero esse præmium
diligentiæ & laboris circa orationem
ordinarium & virtutum solidarum,
mortificationisque studium adhibi-
tæ. Quare pertinet extraordinaria
ad tertium perfectionis statum, vt or-
dinaria ad primum & secundum.

CAP